

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/72/2014
Identifikačné číslo spisu:	7012201082
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7012201082.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, v právnej veci žalobcu: Východoslovenská energetika, a.s. so sídlom Košice, Mlynská č. 31, proti žalovanému: Štátna energetická inšpekcia Trenčín, so sídlom Trenčín, Hurbanova č. 59, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo 6. septembra 2012, č. 2450/2000/2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 6. marca 2014, č. k. 6S/258/2012-87, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Košiciach zo 6. marca 2014, č. k. 6S/258/2012-87 mení tak, že žaloba sa z a m i e t a .

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zo 6. marca 2014, č. k. 6S/258/2012 - 87 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného zo 6. septembra 2012, č. 2450/2000/2012 ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Štátnej energetickej inšpekcie Košice zo 7. júna 2012 č. 450/1700/2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne odložil vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného zo 6. septembra 2012 č. 2450/2000/2012 do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 6S/258/2012. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v sume 66,- eur a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť túto sumu na účet žalobcu, do 10 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo 7. júna 2012 č. 450/1700/2012 uložil žalobcovi podľa § 65 ods. 8 písm. d/ zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o energetike“) v spojení s § 66 ods. 1 písm. c/ cit. zákona pokutu v sume 33.193,- eur s nasledovným znením: „...za porušenie povinností Východoslovenskej energetiky, a.s., Mlynská č. 31, 042 91 Košice, ktorý má povolenie podnikat' v energetike ako dodávateľ elektriny a ktorý v rámci svojej činnosti porušil ustanovenia zákona č. 656/2004 Z. z. (ďalej zákon) v § 24 ods. 2 písm. v/ v nadväznosti na ustanovenie

§ 27 ods. 3 uvedeného zákona tým, že nedodržel kvalitu dodávky elektriny a poskytovaných služieb (v dôsledku poruchy je od septembra 2010 na odbernom mieste s trojfázovým elektromerom na jednej fáze napätie 0 /nula/ Volt) pre odberateľa U. M. P. na odbernom mieste na D.. V zmysle ustanovenia § 27 ods. 3 zákona je dodávateľ, ktorý poskytuje univerzálnu službu, povinný plniť aj povinnosti z § 24 a § 25 zákona. To znamená, že v zmysle § 24 ods. 2 písm. v/ zákona je dodávateľ povinný dodržiavať kvalitu dodávok elektriny a poskytovaných služieb. Pokutu v uvedenej výške uhradí účastník správneho konania Východoslovenská energetika, a.s., Mlynská č. 31, 042 91 Košice v lehote do 10 dní po prevzatí tohto rozhodnutia na Účet Štátnej pokladnice Bratislava číslo účtu pokút: XXXXXXXXXXXX/XXXX (VS: XXXXXXXXXXXX) prevodom z účtu."

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo 6. septembra 2012 č. 2450/2000/2012 zamietol odvolanie žalobcu z 18. júna 2012 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v celom rozsahu potvrdil spolu s citovaním jeho výroku v zmysle ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok).

Súd prvého stupňa po preskúmaní rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu dospel k právnomu záveru, že žalovaný nepostupoval v zmysle § 59 ods. 1, 2 a ods. 3 správneho poriadku, pretože v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí nezauli právne vyčerpávajúce stanoviská, obsah ktorých by mohol byť predmetom súdneho preskúmania z pohľadu posúdenia správnosti právneho názoru správnych orgánov pri vyvedení administratívnej zodpovednosti voči žalobcovi. Krajský súd uviedol, že žalobca v priebehu celého administratívneho konania opakovane zdôrazňoval existenciu právnej hranice pri posudzovaní kvality dodávky elektrickej energie na rozvodovej istiacej skrini na D., t.j. na mieste, po ktoré zodpovedá za kvalitu dodávky elektrickej energie prioritne Východoslovenská distribučná, a.s., Košice (ďalej len „VSD, a.s. Košice“) a nie žalobca. Súčasne žalobca poukazoval na nemožnosť vyvedenia administratívnej zodpovednosti za stav na „súkromnej“ prípojke elektrickej energie na odbernom mieste na ulici D. odberateľa U. P. Žalovaný bez bližšieho právneho zdôvodnenia v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že nie je zodpovedný za vzniknutú situáciu a zodpovednosť sa snaží preniesť na odberateľa elektrickej energie a to bez konkrétneho skutkového a právneho odôvodnenia argumentujúc iba ustanovením § 34 ods. 5 zákona o energetike. Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia sa obmedzil na tvrdenie, že „takéto elektrické vedenie nie je súčasťou elektrickej prípojky, čo je presne uvedený prípad a nie je pravdou, že hranica vlastníctva VSD, a.s., Košice končí na poist'ovacích spodkoch v rozvodnej istiacej skrini na D.", pričom neuviedol na základe akých skutkových a právnych záverov dospel k danému konštatovaniu.

Krajský súd ďalej zaujal stanovisko, že v rozhodnutiach správnych orgánov oboch stupňov absentuje právna argumentácia vzťahujúca sa na opakované konštatovanie žalobcu, že za kvalitu dodávky elektrickej energie v rozsahu, v akom to stanovuje zákon o energetike a vyhláška č. 315/2008 Z. z. zodpovedá nie žalobca, ale distribútor elektrickej energie. Preto preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa pokladal za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Krajský súd za nepreskúmateľnú pokladal aj výrokovú časť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a to v absencii nevyhnutných obsahových náležitostí, konkrétne v otázke vymedzenia skutku (miestne, časové, vecné), ktorý je správnym deliktom, ktorá je spôsobilá vyvolať nezákonnosť predmetného rozhodnutia. Vymedzenie skutku len s poukazom na príslušné ustanovenia právnych predpisov, resp. aj na obsah inšpekčného záznamu, zmluvy, alebo inej listiny, je nedostatočné a spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, čím sa poruší ustanovenie § 47 ods. 2 správneho poriadku.

Podľa odôvodnenia súd prvého stupňa zrušil rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov z procesných dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 66,- eur za zaplatený súdny poplatok.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný odvolání. Namíтал, že žalobcom uváděné námietky sú účelové a neopodstatnené. Trval na tom, že vo výroku rozhodnutia bol jednoznačne vymedzený skutok, ktorý je správnym deliktom. Bol vymedzený miestne, časovo aj vecne. Uviedol, že inšpektori Krajského inšpektorátu Štátnej energetickej inšpekcie Košice na základe poverenia na vykonanie kontroly z 12. mája 2011 č. j. 298/1700/2011 vykonali u žalobcu v dňoch od 23. mája 2011 do 10. novembra 2011 kontrolu dodržiavania ustanovení § 20 ods. 5, § 24 ods. 2 písm. v/ a § 27 ods. 3 zákona o energetike za kontrolované obdobie od 1. januára 2011 do 23. mája 2011 na základe podnetu z 13. januára 2011 č. 16/1702/2011. Žalovaný je toho názoru, že kontrolovaný subjekt, ktorý má povolenie na podnikanie v energetike na dodávku elektriny v rámci svojej činnosti preukázateľne porušil ustanovenia zákona v § 24 ods. 2 písm. v/ cit. zákona v nadväznosti na ustanovenie § 27 ods. 3 cit. zákona tým, že nedodržiaval kvalitu dodávok elektriny a poskytovaných služieb u odberateľa U.. P. na odbernom mieste v Košiciach na D.. V tomto prípade sa nejedná iba o prípojku pre odberateľa U.. P. v uvedenom odbernom mieste, ale v zmysle § 34 ods. 5 cit. zákona o elektrickom vedení, ktoré slúži na pripojenie viacerých odberateľov z jednej elektrickej prípojky. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že hranica vlastníctva obchodnej spoločnosti VSD, a.s. Košice končí na poistkových spodkoch v rozvodnej istiacej skrini na D. Košice, čo ale nevie žalobca podložiť a ani žiadnym dokladom. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca za účelom zabezpečenia plnenia práv a povinností prevádzkovateľa distribučnej sústavy a voči tým odberateľom vo vzťahu ku ktorým má postavenie poskytovateľa univerzálnej služby, vstúpil do právneho vzťahu s VSD, a.s., Košice na základe „Rámcovej distribučnej zmluvy“, ktorá nadobudla účinnosť dňa 1. júla 2007. Podľa názoru žalovaného sa tým naplnil právny vzťah medzi žalobcom tak, aby mohol prostredníctvom VSD, a.s., Košice zabezpečiť kvalitu dodávky elektriny na elektrickom vedení, ktoré slúži na pripojenie viacerých odberateľov z jednej elektrickej prípojky. Napriek tomu sa žalobca bráni zodpovednosťou a chce sa vyvinúť za tento stav, hoci má platne doposiaľ uzatvorenú zmluvu o dodávke elektriny zo 14. októbra 1986 č. 0000739, a pritom nerieši zníženie kvality dodávky elektriny pre odberateľa i napriek tomu, že to žalobcovi ukladá § 69a ods. 1 zákona o energetike. Pokiaľ ide o výšku pokuty žalovaný uviedol, že túto uložil na spodnej hranici možného rozpätia. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského soudu zrušil a vydal rozhodnutie, v ktorom potvrdí preskúmané rozhodnutie a žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania neprizná.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok soudu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na svoje písomné podania, ktoré predložil k predmetnému konaniu do súdneho spisu. Zdôraznil, že ako dodávateľ nezodpovedá za technický stav distribučnej sústavy, ktorá je vo vlastníctve príslušného prevádzkovateľa distribučnej sústavy tu konkrétne VSD, a .s. a taktiež za technický stav zariadení pripojených k distribučnej sústave, za ktoré zodpovedá odberateľ. Je nepochybné, že pokiaľ je znížená kvalita dodávky do odberného miesta z dôvodu technickej vady na distribučnej sústave, prípadne na odberateľovom zariadení, je potrebné vysporiadať sa s otázkou, či je zodpovednosť na strane VSD, a.s. Košice alebo na strane odberateľa. V žiadnom prípade nemôže byť táto zodpovednosť na strane dodávateľa. To, že dodávateľ poskytuje univerzálnu službu, ešte neznamená, že nesie zodpovednosť, že na odbernom mieste s trojfázovým elektromerom na jednej fáze je napätie nula Volt tak, ako to bolo v tomto konkrétnom prípade odberného miesta U.. P. na D. v Košiciach, nakoľko je tento nedostatok zapríčinený technickou vadou. Žalobca ďalej uviedol, že štandardným postupom ako dodávateľ opakovane postupoval reklamácie odberateľa na distribútora, ktorého pracovníci situáciu opakovane preverovali na mieste s rovnakým výsledkom a odpoveďou dodávateľovi, že za uvedenú poruchu na odbernom mieste je zodpovedný sám odberateľ, nakoľko hranica majetku distribútora je na poistkových spodkoch rozvodnej istiacej skrine na D. v Košiciach. Nesúhlasil preto s názorom žalovaného, že za technický stav distribučnej sústavy ako aj zariadení odberateľa, prostredníctvom ktorých dodávateľ realizuje dodávku do odberného miesta, má zodpovedať dodávateľ, ktorý názor pokladal za nezákonný a v rozpore s podmienkami poskytovania univerzálnej služby dodávky elektriny, ako aj legislatívou upravujúcou predmetnú problematiku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok soudu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a po tom, ako bol deň vyhlásenia rozhodnutia zverejnený minimálne päť dní vopred na

úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku právny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon (ods. 2).

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku vytkol žalovanému, že výrok rozhodnutia neobsahuje

potrebné náležitosti na súdny prieskum, preto ho pokladal za nepreskúmateľný.

V predmetnej veci ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správneho orgánu o postihu za správny delikt. Podľa názoru súdu na danú vec je treba aplikovať čl. 6 ods. 1 prvá časť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“)

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru Najvyššieho súdu SR nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a v trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách,

voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok v § 47 ods. 2, podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie (prekážky začatého konania), dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky vecí rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok. Je pritom potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútitelne exekúciou.

Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 SP).

Z obsahu administratívneho spisu, ktorý bol predložený krajskému súdu vyplýva, že na základe podnetu U.. A. P., bytom v D., K. J.. č. X., z XX. januára 2011 bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania z 24. apríla 2012 č. 247 /1702/2012, ktoré bolo doručené žalobcovi 27. apríla 2012, vo veci porušenia § 24 ods. 2 písm. v/ zákona o energetike v nadväznosti na ustanovenie § 27 ods. 3 cit. zákona v súvislosti s tým, že žalobca nedodrжал kvalitu dodávky elektriny a poskytovaných služieb v odbornom mieste v Košiciach na D. pre odberateľa U.. M. P. tým, že od septembra 2010 na tomto odbornom mieste s trojfázovým elektromerom je porucha, lebo na jednej fáze napätia je 0 Vólto. Ďalej sa v spise nachádza stanovisko žalobcu k správne konaniu z 9. mája 2012, ktoré bolo prvostupňovému správne konaniu orgánu doručené 11. mája 2012.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci podľa piatej časti druhej hlavy OSP je rozhodnutie a postup žalovaného správne konaní orgánu, ktorým rozhodnutím bola žalobcovi uložená sankcia podľa § 65 ods. 8 písm. d/ v spojení s § 66 ods. 1 písm. c/ zákona o energetike za nedodržanie kvality elektriny a

poskytovaných služieb podľa § 24 ods. 2 písm. v/ cit. zákona v znení platnom ku dňu vydania preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Senát odvolacieho súdu sa nestotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa o nedostatočnosti výrokovkej časti preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Odvolací súd výrok preskúmaného rozhodnutia pokladá za jednoznačne formulovaný, pretože je z neho zrejmé, kedy bol spáchaný správny delikt (od septembra 2010), s uvedením miesta jeho spáchania (konkretizované odberné miesto elektriny) aj v čom spočíva porušenie povinnosti žalobcu (nesprávne napätie v trojfázovom elektromere poklesom napätia na 0 Voltov jednej z troch fáz). Podľa názoru odvolacieho súdu takto vymedzený skutok vo výroku rozhodnutia je nezameniteľný s iným konaním aj z hľadiska vylúčenia prekážky dvojitého postihu pre rovnaký skutok, ako aj pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej.

Podľa § 69a ods. 1 (prechodné ustanovenia účinné od 1. apríla 2008) zmluvy o dodávke elektriny pre domácnosti uzatvorené pred 1. aprílom 2008, pri ktorých dohodnutá doba platnosti ešte neuplynula, zostávajú v platnosti aj po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a sú považované za zmluvy o dodávke elektriny alebo zmluvy o dodávke plynu, ktorými sa poskytuje univerzálna služba.

Podľa § 2 písm. a/ bod 29. zákona o energetike, na účely tohto zákona sa rozumie všeobecne univerzálnou službou služba pre domácnosti a malé podniky, ktorú poskytuje dodávateľ elektriny alebo plynu na základe zmluvy o dodávke elektriny alebo plynu, a ktorá zahŕňa súčasne distribúciu elektriny a dodávku elektriny alebo distribúciu plynu a dodávku plynu a prevzatie zodpovednosti za odchýlku.

Podľa § 27 ods. 3 zákona o energetike dodávateľ elektriny, ktorý okrem dodávky elektriny poskytuje aj univerzálnu službu, má okrem práv a povinností uvedených v odsekoch 1 a 2 aj práva a povinnosti prevádzkovateľa distribučnej sústavy podľa § 24 a 25.

Podľa § 24 ods. 3 písm. v/ zákona o energetike prevádzkovateľ distribučnej sústavy je povinný dodržiavať kvalitu dodávok elektriny a poskytovaných služieb.

Z obsahu spisu je nepochybné, že žalobca ako dodávateľ elektriny v období, za ktoré je preskúmaným rozhodnutím uložený správny postih, poskytoval univerzálnu službu pre domácnosti na základe zmluvy o dodávke elektriny, súčasne s distribúciou elektriny.

Z uvedených ustanovení zákona o energetike nepochybne vyplýva pre žalobcu ako dodávateľa elektriny poskytujúceho aj univerzálnu službu pre domácnosti na základe zmluvy o dodávke elektriny povinnosť dodržať kvalitu tejto dodávky v celom rozsahu, teda aj za služby, ktoré boli poskytované prevádzkovateľom distribučnej sústavy na základe zmluvy uzavretej medzi ním a prevádzkovateľom distribučnej služby.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu dôvodovej časti preskúmaného rozhodnutia žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu dospel k záveru, že žalovaný sa dostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu. Dospel k záveru, že žalobca ako dodávateľ elektriny zodpovedá za kvalitu dodávky, ktorá jeho zodpovednosť vyplýva z uzavretej zmluvy o dodávke elektriny na uvedené odberné miesto s odberateľom elektriny U.. M. P. zo 14. októbra 1986 č. 0000739 ako zmluvy o dodávke pre domácnosť aj z príslušných ustanovení zákona o energetike.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom o energetike ako aj správnym poriadkom. Preto rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol (§ 220 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP § 250ja ods. 3 veta druhá OSP).

Podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému priznáva právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Odvolací súd nepriznal účastníkom právo na náhradu trov konania, lebo neúspešný žalobca právo na

náhradu trov konania v zmysle § 250k ods. 1 OSP nemá a žalovanému nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.